

DON'T PUSH IT OFF
Living Life with Alacrity and Zeal

Source Materials
Rabbi Efrem Goldberg
reg@brsonline.org

BeREISHIS ① בראשית (2:2)

And it happened after these things that God tested* Abraham and said to him, "Abraham," and he replied, "Here I am."

² And He said, "Please take your son, your only one, whom you love — Isaac — and go to the land of Moriah; bring him up there as an offering upon one of the mountains which I shall tell you."

³ So Abraham woke up early in the morning and he saddled his donkey; he took his two young men with him and Isaac, his son; he split the wood for the offering, and stood up and went to the place of which God had spoken to him.

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את-אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני ויאמר קח-נא את-בנך את-יחידך אשר-אהבת את-יצחק ולך-לך אל-ארץ המריה והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליה: וישכם אברהם בבקר ויחבש את-חמורו ויקח את-שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל-המקום אשר-אמר-לו האלהים: ביום השלישי וישא אברהם את-עיניו וירא את-המקום מרחק:

PESACHIM ② פסח (3)

The Gemara suggests and rejects a possible answer:

And if you will say that we search at night because of the principle: "The zealous are early to [perform] mitzvos," i.e. people who are punctilious about mitzvah observance perform their mitzvos as early as possible, that cannot be the reason, נבדוק מצפרא — for that principle requires only that we should search first thing in the morning; it does not require that we do so the night before. וביום, וביום — For it is written: *And on the eighth day, the flesh of his foreskin shall be circumcised,*^[15] — and it was taught in a Baraisa concerning this commandment: THE ENTIRE DAY IS VALID FOR CIRCUMCISION, אלא שזריזין מקדימין למצות — EXCEPT THAT THE ZEALOUS ARE EARLY TO [PERFORM] MITZVOS, וישכם, וישכם — AS IT IS STATED: AND ABRAHAM AROSE EARLY IN THE MORNING.^[16] Why then must we search for chametz at night?

YUMA ③ יומא (כח)

The Gemara digresses to discuss determining the proper time for bringing the afternoon *tamid* in the Temple:

Rav Safra said: — אמר רב ספרא — זלוותיה דאברהם מפי משחרי — The time for the afternoon prayer^[6] of Abraham begins when the walls become darkened with shadows.^[7]

The Gemara objects:

— אנו מאברהם ניקום וניגמר — אמר רב יוסף — Should we go ahead and learn from Abraham?! Are you teaching us to emulate the alacrity of Abraham,^[8] when that is well-nigh impossible?^[9]

The Gemara responds:

— תנא גמר מאברהם — אמר רבא — A Tanna learned alacrity from Abraham, — and we should not learn from him? — דתנא — For it was taught in a Baraisa: — וביום השמיני ומול בשר ערלתו — The verse states: *ON THE EIGHTH DAY, THE FLESH OF HIS FORESKIN SHALL BE CIRCUMCISED* — This TEACHES THAT THE ENTIRE DAY IS VALID FOR CIRCUMCISION, אלא שהזריזין מקדימין למצות — EXCEPT THAT THE ZEALOUS ARE EARLY TO [PERFORM] MITZVOS — שפאמר — וישכם אברהם בבקר ויחבש וגו' — FOR IT IS STATED: *ABRAHAM AROSE EARLY IN THE MORNING.*^[11] It is thus apparent that we should seek to emulate Abraham's zealous performance of mitzvos.

BEREISHIS 4 בראשית (ו: טו)

²³ The sun rose upon the earth and Lot arrived at Zoar. ²⁴ Now HASHEM* had caused sulfur and fire to rain upon Sodom and Gomorrah, from HASHEM, out of heaven. ²⁵ He overturned these cities and the entire plain, with all the inhabitants of the cities and the vegetation of the soil. ²⁶ His wife peered behind him and she became a pillar of salt.

²⁷ Abraham arose early in the morning to the place where he had stood before HASHEM. ²⁸ And he gazed down upon Sodom and Gomorrah and the entire surface of the land of the plain; and saw — and behold! the smoke of the earth rose like the smoke of a kiln. ²⁹ And so it was when God destroyed the cities of the plain that God remembered Abraham; so He sent Lot from amidst the upheaval when He overturned the cities in which Lot had lived.

ויהוה

הַמְטִיר עַל-סֹדֶם וְעַל-עֲמֹרָה גִפְרִית וְאֵשׁ מֵאֵת יְהוָה מִן-הַשָּׁמַיִם: וַיַּהֲפֹךְ אֶת-הָעָרִים הָאֵל וְאֶת כָּל-הַכְּפָר וְאֶת כָּל-יִשְׁבֵי הָעָרִים וְצִמַח הָאֲדָמָה: וַתִּבֶט אִשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו וַתִּהְיֶי נָצִיב מֶלַח: וַיִּשָּׁבם אַבְרָהָם בְּבָקָר אֶל-הַמְּלָכִים אֲשֶׁר-עָמַד שָׁם אֶת-פְּנֵי יְהוָה: וַיִּשְׁקֹף עַל-פְּנֵי סֹדֶם וְעֲמֹרָה וְעַל כָּל-פְּנֵי אֶרֶץ הַכְּפָר וַיֵּרָא וְהִנֵּה עֲלָה קִיטָר הָאֶרֶץ כְּקִיטָר הַכְּבֹשָׁן: וַיְהִי בִשְׁחַת אֱלֹהִים אֶת-עַרְי הַכְּפָר וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת-אַבְרָהָם וַיִּשְׁלַח אֶת-לוֹט מִתּוֹךְ הַהֲפָכָה בְּהִפְךְ אֶת-הָעָרִים אֲשֶׁר-יָשָׁב בָּהֶן לְוֹט:

BEREISHIS 5 בראשית (י: טו)

⁶ So Abraham hastened to the tent to Sarah and said, "Hurry! Three se'ahs of meal, fine flour! Knead and make cakes!"⁷ Then Abraham ran to the cattle, took a calf, tender and good, and gave it to the youth who hurried to prepare it. ⁸ He took cream and milk and the calf which he had prepared, and placed these before them; he stood over them beneath the tree and they ate.*

וַיִּמְהַר אַבְרָהָם הָאֵלֶּלֶה אֶל-שָׂרָה וַיֹּאמֶר מְהֵרָי שְׁלֹשׁ סְאִים קִמַּח טָלֵת לֹוֹשֵׁי וַעֲשֵׂי עֲגוֹת: וְאֶל-הַבָּקָר רָץ אַבְרָהָם וַיִּקַּח בֶּן-בְּקָר רֶךָ וְטוֹב וַיִּתֵּן אֶל-הַנְּעָרִים לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ: וַיִּקַּח חֶמְאָה וְחֵלֶב וּבֶן-הַבָּקָר אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּתֵּן לַפְּנִיָּהֶם וְהוּא עֹמֵד עֲלֵיהֶם תַּחַת הָעֵץ וַיֹּאכְלוּ:

Tosafos 7 אונס (כסדר)

שְׁנֵי אֲמָרִים וַיִּשְׁכֵּם אַבְרָהָם בְּבָקָר. וְאֵשׁ הָאֲמָר וְהִי מוֹכַח מֵהָאֵי קָרָא דוֹרִיזִין מְקַדְּמִין לַמְּלֹאֲחַ וְאִין מְקַדְּמִין טַפֵּי מַלְפָּרָה וְהָא דְבִפְרָק גִּיד הַגֶּשֶׁה (חֹלִין נֶאֱמַר) יִלְפָּר ר' אֲבָהוּ מֵהָאֵי קָרָא דְחַלְמִיד חֲסִים לֹא יֵלֵךְ יְחִידִי בְּלֵילָה וְיֵשׁ לוֹמֵר דְּהִכָּא מוֹכַח מְקַרָּא דְעִקְדָּה דְלֹא הִיא נִמְנַע אַבְרָהָם מִלְּלֹאֲת יְחִידִי בְּלֵילָה דְשְׁלוֹמִי מְלוּה אִין נוֹקִין וְעוֹד דְשֵׁנִי נְעָרִין הִיוּ עִמּוֹ וְהָסֵם מוֹכַח מוֹשִׁיבֵם אַבְרָהָם בְּבָקָר דְכַחֲבֵי גִבִי סְדוּם דְלֹא הִיא מְלוּה וְיְחִידִי הִיא שְׁלֹא רְלֵה טִירָא בְּמַפְלַתָּה שֶׁל סְדוּם*:

Tosafos 6 אונס (י: טו)

אֲמָרִים דְּהֵם הַמְּטוּרָה צָאוּ וְהוּא כו'. שְׁנֵי אֲמָרִים וַיִּשְׁכֵּם אַבְרָהָם בְּבָקָר. בְּסִ"ק דְּפַתְחֵיהּ (דף ה' טו) פִּרְיָן וְיַעֲדוּק מַלְפָּרָה מִי לֹא חִנִּיא כֹּל הַיּוֹם כְּכֵר לְמֵילָה אֲלֵא שְׁהוֹרִין מְקַדְּמִין שְׁנֵי אֲמָרִים וְהָסֵם אַבְרָהָם וְגו'. וְתִמְנָה הִיבֵי גַמֵּר מֵהִכָּא דְאִין זְרִיזִין מְקַדְּמִין מֵאֲוֹרָתָה דְלִמְנָה וְהָא אַבְרָהָם לֹא עָמַד בְּלֵילָה מֵשׁוּם דְּמִ"ס לֹא יֵלֵךְ יְחִידִי בְּלֵילָה כְּדִלְמָה בְּפִרְק גִּיד הַגֶּשֶׁה וְחֹלִין דף טו. וְיֵלֵךְ דְּנִשְׁמָ"ה לֹא הִיא אַבְרָהָם נִמְנַע וְנִשְׁמָכִים בְּלֵילָה כִּיּוֹן דְשְׁלוֹמִי מְלוּה אִין נוֹקִין מִיָּהוּ קָשָׁה דְהִיא גּוֹפֵה דְלֹא יֵלֵךְ יְחִידִי בְּלֵילָה וְנִשְׁכֵּם אַבְרָהָם בְּבָקָר וְיִלְפָּר הָסֵם וְעוֹד קָשִׁיא כִּיּוֹן וְשְׁלוֹמִי מְלוּה אִין נוֹקִין לְמַה נִּמְנַע מִלְּהַשְׁכִּים בְּלֵילָה מִתּוֹךְ דְּמִ"ס אֵל יֵלֵךְ יְחִידִי וְיֵלֵךְ דְּכִיּוֹ וְשָׁכֵם כְּמִיבֵי חַד בְּעִקְדָּה וְחַד כְּשֶׁהַפְּלִל עַל סְדוּם וְהִכָּא מִיָּהוּ קָרָא דְעִקְדָּה הַלֵּכך פִּרְיָן שְׁפִיר מִיָּהוּ בְּפַתְחֵיהּ דְאִין זְרִיזִין מְקַדְּמִין לְמַלְפָּרָה מֵאֲוֹרָתָה אֲ"כ אַבְרָהָם נִמְנֵי לְקָדוּם בְּאֲוֹרָתָה שְׁהִי לֹא הִיא יֵלֵךְ כְּלוֹם חַדָּא דְשְׁלוֹמִי מְלוּה אִין נוֹקִין וְעוֹד דְשֵׁנִי נְעָרִין עִמּוֹ הוּוּ יִבְרָךְ גִּיד הַגֶּשֶׁה (טו) מִיָּהוּ קָרָא דְקָדוּם דְהָסֵם יְחִידִי הוּוּ שְׁלֹא יֵלֵךְ בְּמַפְלַתָּה שֶׁל סְדוּם כְּדִלְמָתָהּ בְּשִׁמְרוֹ שֶׁל לוֹט וְלֹא הוּוּ נִמְנֵי שְׁלֵם מְלוּה כִּי לֹא הִיא חֲפֵץ הַקְּבָ"ה שִׁישָׁא בְּעַדֵם רְנֵה וְחַפְלָה:

MINCHAS ASHER 8 מנחה אשיר

וַיֵּשׁ לַעֲיִין דְהָרִי בְכִמָּה וְכִמָּה מִצוֹת אֲשַׁכְחִין דְלֹא נִהְגוּ לְהַזְדַּרְז בְּקִיּוּמָן כְּמוֹ מִצוֹת קִידוּשִׁין דְלֹא חוֹזִינן לְרַבְנֵן קְשִׁישָׁאֵי שִׁיקְדִימוּ אֶת הַחוּפָה מִבְּעוֹד יוֹם מְשׁוּם דִּין זְרִיזִין, וְכֵן בְּמִצוֹת חֲלִיצָה וְשַׁחֲטָה וְכַדוּמָה וְהָרִי זְרִיזִין מְקַדְּמִין לְמִצְוֹת וְזֵה בֵּין מִצְוָה לְמִצְוָה. וְנִרְאָה כְּנִ"ל דְּבְמִצְוֹת שְׁעִיקָרָן בְּחוּצָא לֹא אִמְרִינן זְרִיזִין מְקַדְּמִין לְמִצְוֹת. וְלִכְּן בְּקִידוּשִׁין דְאִין בְּעֵצִים מַעֲשֵׂה הַקִּידוּשִׁין מִצְוָה אֲלֵא בְּחוּצָא וְזֵה בֵּין נוֹהֵג דִּין זְרִיזוֹת, וְכֵן לְגַבֵּי מִצְוֹת חֲלִיצָה דְלִיכָא מִצְוָה בְּעֵצִים בְּחֲלִיצַת הַנֶּעֱל דְאִין זֵה אֲלֵא מִתִּיר וְאִם זְקֵנָה הִיא וְלֹא תִנְשָׂא לְאַחַר אִין צְרִיךְ לְחַלּוֹץ כְּמוֹ שְׁכַתָּב בְּשׁו"ת חֲתָם סוֹפֵר אֲהַעֲזִי ח"ב ס' פ"ה, (וְאִף דְּבוֹהֵר כְּתָב דְּהַחֲלִיצָה הוּוּא תִיקוֹן לְנַפְשׁ הַמֵּת זֵה ע"פ הַסוּד, אֲבָל מִצַּד הַדִּין אִין מִצְוֹת חֲלִיצָה אֲלֵא כְּדִי לְהַתִּיר אֶת הַיְבֻמָּה לְשׁוֹק מִשְׁא"כ בְּמִצְוֹת שְׁמֵהוֹתָם וְעִנְיָנָם בְּעֵצִים הַעֲשִׂיָה צְרִיךְ לְהַזְדַּרְז רַבִּינֵיהוֹן*

BERACHOS 9 ברכות (כ: א)

The Gemara cites the first Baraisa: A Baraisa was taught in accordance with the opinion of R' Yose the son of R' Chanina: ABRAHAM INSTITUTED THE SHACHARIS PRAYER, — AS IT IS STATED: וַיִּשָּׁבם אַבְרָהָם בְּבָקָר — AND ABRAHAM AROSE EARLY IN THE MORNING TO THE PLACE WHERE HE HAD STOOD. [14] — AND "STANDING" in this verse REFERS TO NOTHING OTHER THAN PRAYER, — AS IT IS STATED elsewhere: וַיַּעֲמַד — AND PINCHAS STOOD UP AND PRAYED. [15]

11 R' SHIMON SOFER

ראי' מדכתי' וישכם אברהם בבקר ויחבוש את חמורו ומדוע לא חבשו מבערב, אלא דגם חבישת החמור אין בה סתירה לזריזין מקדימין למצוות לפי שמענין המצוה היא, וכי תימא דנחי שלא ביטל הסנדק דין זריזין מ"מ ראוי לאבי הבן לכבד אדם אחר כדי שלא לאחר מצותו, הרי איתא במדרש כשאלו ישראל במדבר משה מל ויהושע פורע, ולכאור' עיי' נתעכב מאוד קיום המצוה, אלא ע"כ כיון שכל אחד מבני ישראל ביקש שתהיה מילתו ע"י משה ויהושע גדולי הדור נביאי ה' אין בזה ביטול דין זריזין מקדימין, ה"ה הכא כיון דרצון האב בסנדק ובמוהל גברא רבא לא חשיב כמתרשל בקיום המצוה [אך עיי' בשולי הדברים שהוכיחו באהבה על הנהגה זו].

הנה ידוע המעשה בנכד הגרעק"א הגה"ק ר' לייבלה איגר מלובלין שהיה מגדולי חסידי הרבי מקוצק, וכשהיה מתכבד בסנדקאות ובמילה היה מתכונן ומאריך הרבה בהכנה למצוה עד אחר חצות היום, ופרסמו גדולי לובלין דאין לכבדו בסנדקאות ובמילה לפי שמתבטל ענין זריזין מקדימין למצוות שאמרו חז"ל במצות מילה, ופנה הגר"ל איגר לגאוני הדור כדי שיקיימו מנהגו, ובס' "לבוש צדקה" לר' צדוק הכהן כתב לקיים מנהגו, ובשו"ת "מכתב סופר" להגר"ש סופר (סי' כ"ט) כתב לישוב מנהג זה, לפי שכשעוסק אדם בהכנה למצוה אין זה סתירה לזריזות, דזריזין מקדימין הוא זריזות בענין המצוה, וכיון שההכנה כחלק מהמצוה היא לא נתבטל על ידה דין זריזין מקדימין, ומייתי

ולדידי נראה דדין זריזין מקדימין דאורייתא הוא, אלא שאין זה חיוב גמור אלא 'רצון התורה' וכן משמע מדברי המאירי (יו"ט כ"ט) שכתב "כל היום כשר למילה שנא' וביום השמיני וכו' ומ"מ ראוי לזריזים להקדים בה בשחרית שלא יראה כמתרשל בה מצד חמלתו על הבן, ולאחוו בדרכי האבות שנאמר עליהם בכיוצא בה וישכם אברהם בפקר" עכ"ל. ובמק"א הוסיף עוד; (סו"מ דף י' וז"ל: "וכל שכן כשתבוא דבר מצווה לידו שיהא מכלל זריזים מקדימים למצוות, ולא יתאחר בעשיית מצוה, שאין זה אלא דרך מי שאינו עושה המצוה דרך כונה מעולה אלא כמי שעושה אותה דרך פירוק עול ומצווה מלמד"ה, עכ"ל. חזינן מדבריו דמצווה זו יש בה 'ענין' מדאורייתא ומ"מ אינו 'חיוב' אלא דיסוד מצוה זו 'רצון התורה' היא וכמש"כ המאירי עוד (שם ק"ג) לענין הידור מצוה זו"ל: "לעולם יהא אדם משתדל לקיים את המצוות בהידור ובנוי, דרך הערה אמרו זה

12 RASHI

So that they - שלא יבואו לידי חמוץ - [AND] YOU SHALL GUARD THE MATZOS. - ושמרתם את המצות 17. should not become leavened. From here [the Sages] said: תמח - If it, i.e., the dough being kneaded for matzah, was about to swell, תלטוש בצונן - she who is kneading it should smooth it over with cold water to retard the leavening process.⁴ Do not read the word - אל תהי קורא, את המצות - The Tanna R' Yoshiyah says: "את המצות" - רבי יאשיה אומר only as "matzos," - אלא, את המצות - but rather also as "mitzvos," commandments.⁵ In this sense, the verse says, - כדרך שאין מחמיצין את המצות - just as people do not allow the matzos to become leavened, - כך אין מחמיצין את המצות, - so should they not allow the commandments to become leavened by leaving opportunities for their performance unattended. Rather, if [the opportunity to fulfill a commandment] comes to your hand, - אלא אם באה לידיך - עשה אותה מיד.⁶

13 SFARNO (BEREISHIS 1:1)

א (א) בראשית. בתחלת הזמן. והוא רגע ראשון כלתי מחלק. שלא היה זמן קודם לו -

14 SHULCHAN ARUCH

הלכות הנהגת אדם בבוקר סימן א

א דין השכמת הבוקר. וכו' ט' סעיפים:

א * יתגבר (ב) [6] כארי לעמוד בבוקר (א) לעבודת בוראו * שיהא הוא מעורר (ג) [3] (כ) השחר:

1. One should strengthen himself like a lion to get up in the morning (1) for the service of his Creator. He should /rise early enough to/ usher in (2) the dawn.

Chapter 6 The Virtue of Alacrity

The nature of alacrity, and why it follows the virtue of vigilance

After vigilance comes alacrity. Vigilance centers on the negative commandments while alacrity focuses on the positive ones, in accordance with [what it says]: "Turn from evil and do good" (Tehillim 34:15). The concept of alacrity involves the swiftness of one's approach to a mitzvah and its speedy consummation. Similarly, they of blessed memory said (Pesachim 4a): "Those with alacrity fulfill the mitzvos promptly."

The need for alacrity in fighting the evil inclination

The reason for this is that just as one requires great incisiveness and foresight to escape the traps of the evil inclination and to flee evil — thereby preventing its [the evil inclination's] domination over us and its permeation of our deeds — one likewise needs great insight and foresight to grasp the mitzvos and to fulfill them without losing the opportunity. For in the same way that the evil inclination works its influence and endeavors by subterfuge to lure man into the net of transgression, it also attempts to prevent him from fulfilling the mitzvos and to take them away from him. If one becomes lax and indolent and does not act rigorously in pursuing them and in holding onto them, he will find himself empty and devoid of them.

Alacrity runs counter to human nature, and therefore its acquisition requires reinforcement

Notice how human nature is characterized by lethargy, since the physical element of dust [from which man has been formed] is coarse. For this reason man is not at all enthusiastic about effort and work. To be able to serve the Creator, may His Name be blessed, a person must overcome his own nature, and he must do it with alacrity. If he allows his lethargy to domi-

פרק ו בבואר מידת הזריזות

אחר הזריזות יבוא הזריזות, פי הזריזות טובב על ה"לא תעשה" והזריזות על ה"עשה", והינו: "סוד קרע ועשה טוב" (קהלים לה, טו). וענינו של הזריזות מבאר, שהוא ההקדמה למצוות ולהשלמת ענינם. וכלשון הזה אמרו, וכוונם לברכה (פסחים ה, א): "זריזים מקדימים למצוות".

זה, פי כמו שארץ פקחות גדול והשקפה רבה להנצל ממוקשי היצר ולהמלט מן הרע — שלא ישלט בנו להתערב במעשינו; כן צריך פקחות גדול והשקפה לאוזו במצוות ולזפות בהם — ולא תאכזנה מנונו. פי כמו שמשבב ומשתדל היצר-הרע בתחבולותיו להפיל את האדם במכמורות החטא, כן משתדל למנע מנונו עשיות המצוות ולאבדם מנונו. ואם יתרפה ויתעצל ולא יתחזק לרדף אחריהם ולתמוך בהם, ישאר נעור רק מהם פודאי.

ותראה, פי טבע האדם פבר מאד, פי עפריות החמריית גם, על-כן לא יחפץ האדם בטהרה ומלאכה. ומי שרודה לזפות לעבודת הבורא יתברך, צריך שיתגבר נגד טבעו עצמו ויתגבר וינדרו, שאם הוא מניח עצמו ביד

מדות יזריזות ("עשה טוב") וזריזות — אחר זריזות (סוד) (קריע)

זה הרב מנצח לזריזות — פי להפיל ממונו

ע האדם מנונו "זריזות" וצריך זריזות לקנינה

rate him he will surely not succeed. This is what the Tanna said (*Pirkei Avos* 5:20): "Be bold as a leopard, light as an eagle, fleet as a deer, and courageous as a lion to do the will of your Father in Heaven." And among those things that need reinforcement, the Sages of blessed memory included "Torah and good deeds" (*Berachos* 32b). This is explicitly stated in Scripture (*Yehoshua* 1:7): "Be very strong and courageous to observe to do in accordance with the whole of the Torah that you have been commanded by Moshe My servant." Indeed a person needs great strength to transform his nature so completely.

Shlomo, observing the evil of indolence and the great damage that it causes, repeatedly cautioned against this, and said (*Mishlei* 6:10-11): "A little sleep, a little slumber, a little folding of the hands in order to rest — and your poverty will arrive [as suddenly] as one who walks [hurriedly], and your deficiency [as fast] as the man who shields [his king when at war]." For the indolent person, even though he does no harm actively, nonetheless harms himself through his passivity. And he [Shlomo] said (*Mishlei* 18:9): "One who is lax in his work is a brother to the master of destruction." Even though he is not the destructive agent who directly committed the evil, there is not much difference between them. In reality, he is his brother, and they are equally harmful.

Probing further into the ills of the indolent, he [Shlomo] depicted what occurs and emerges daily before our eyes (*Mishlei* 24:30-34): "I passed by the field of an indolent person and the vineyard of an un-intelligent person and it was overgrown with thorns, its surface was covered with thistles...and [when] I beheld [all of this], I considered it well: I looked upon it and received instruction — a little sleep, a little slumber...and your poverty will arrive...." But aside from the simple meaning of this, which sets out the truth about what happens to the field of a person who is idle, our Sages of blessed memory explained this

Passivity in deeds
is as harmful
as actively
causing damage

The deteriorating
situation of an
indolent person

בבדותו, והוא הוא שלא יצלח. והוא מה שאמר התנא (אבות ה' ט'): "היו עז כנמר וקל כפנתר, רץ כצב, וגבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים." וכן מנו חכמים, וזכרום לברכה (בבבות לה, ט), כדברים הנצרכים חזוק: "תזק ואמץ ומעשים טובים". ומקרא מלא הוא (יהושע א, ט): "חזק ואמץ מאוד לשמר לעשות ככל התורה אשר צוה משה עבדי", פי חזק גדול צריך למי שרוצה לכפות השבע אל הפכו.

והנה שלמה שנה מאד באזהרתו על זה בראותו את רע העצלה וההפסד הגדול הנמשך ממנה, ואמר (משלי ג, יא): "מעט שנות מעט תנומות מעט חפץ ידים לשכב, ובה כמהלך ראשך ומחסרך באיש מגון." פי הנה העצל, אף-על-פי שאינו עושה רע בקום-עשה, הנה הוא מביא את הרעה עליו בשב-ואל-תעשה שלו. ואמר (שם יד, ט): "גם מתרפה במלאכתו אח הוא לבצל משחית". פי אף-על-פי שאינו המשוהית העושה את הרעה בידי, לא תחשב שהוא רחוק ממנו, אלא אחיו הוא ובדגלו הוא.

ואמר עוד לכאור רעת העצל באור ציורי, מה שיקרה ויולד לעינינו יום יום (משלי כד, ל-לד): "על שדה איש עצל עברתי ועל פרם אדם חסר לב, והנה עלה כלו קמשינים כפו פניו הרלים וגו', ואחזה אנכי אשית לפי, ראיתי לקחתי מוסר, מעט שנות מעט תנומות וגו', ובה מתהלך רישף" וגו'. והנה מלבד פשוטו, אשר הוא אמתו כמשמעו, שהוא מה שקורה אל שדה העצל מופשי, הנה דרשו בו חכמים, וזכרום לברכה, מודש נאה, זה

המנוחה
הקטנת-הסוב -
כעין אשתי-לד
בפעל

התדרדרותו
התדרדרות של
העלש (משל)
ומשלו

matter with a beautiful *midrash*. This is what they said (*Yalkut Shimoni, Mishlei, Remez 961; Sifrei, Ekev 11:22*): “and it was overgrown with thorns’ [refers to] one who seeks the interpretation of a [Torah] passage and does not find it. ‘Its surface was covered...’ [means that] because he has not toiled over them [words of Torah] he sits [in judgment] and declares the pure to be impure and the impure to be pure, thereby undermining the enactments of Torah scholars.

What will his punishment be? Shlomo explained this (*Koheles 10:8*): “and one who breaches a fence will be bitten by a snake.” This means that an indolent person’s ills do not occur all at once but gradually, without his knowledge and awareness. For he is drawn from one ill to the next, until he finds himself drowning in the ultimate evil. Initially he merely cuts down on his efforts and this has a negative effect on his Torah learning. And because of this deficiency, he will find that comprehension will elude him in his subsequent learning. If his ills would only end here, it would be bad enough. However, they get progressively worse. In his desire, nonetheless, to clarify a passage and a particular chapter, he will adduce views that go against the Halachah, and he will corrupt the truth and pervert it. He will violate the [Rabbinic] decrees and undermine their enactments, and his end, like all those who breach fences, will be destruction. Shlomo said (*Mishlei 24:32*): “And [when] I beheld [all of this], I considered it well” — I contemplated this matter and I realized the magnitude of the evil within it. It is like a poison that gradually and progressively spreads, and its actions are not apparent until death takes hold. And this is [stated in] (*Mishlei 24:33-34*): “A little sleep...and your poverty will arrive [as suddenly] as one who walks [hurriedly], and your deficiency as fast as the man who shields [his king when at war].”

We see with our own eyes, on numerous occasions, how a person who is already cognizant of his

לְשׁוֹנָם וְלִקְרוֹט שְׂמֵעוּנֵי שָׁם, רָמְזוּ תַחֲסוּסֵי: סִפְרֵי, עֵקֶב י"א, כ"ב): "וְהִנֵּה עֲלֶיהָ כָּלֹּ קְמוּשֵׁימִים - שְׂמֹבְבֵי קֶרֶשׁ פְּרוּשׁ שֶׁל פְּדֻשָׁה וְאֵינוֹ מוֹצֵא. כָּפֹס פְּנֵיו וְגו' - מִתּוֹךְ שְׂלֵא עֲמַל בְּהֵם, הוּא יוֹשֵׁב וּמִטְמֵא אֶת הַטְּהוֹר וּמִטְהוֹר אֶת הַטְּמֵא, וּפּוֹרֵץ גְּדָרָן שֶׁל תִּלְמִידֵי הַכְּבִים.

מִה עֲנִשׁוֹ שֶׁל זֶה? שְׁלֹמֹה פָּרְשׁוּ פְּדֻשָׁה פְּרוּשׁ וְקִדְּוִת י, ח): "וּפְרִץ גְּדָר יִשְׁכְּנוּ נֹחֵשׁ". וְהִנֵּה, כִּי רָעַת הַעֲצַל אֵינָה בֹאֶה בְּבֵת אַחַת, אֲלֵא מַעֲט־מַעֲט, בְּלֵא שְׂיָדָע וְרִגִישׁ בְּהָהּ, כִּי הִנֵּה הוּא נִמְשָׁךְ מִרְעֵה אֶל רְעֵה עַד שִׁימָצֵא טְבוּעַ בְּתַבְלִית הַרְעֵה. הִנֵּה בְּתַחֲלָה אֵינוֹ אֲלֵא מַחְסִיר הַפְּרָח אֲשֶׁר הִיא רֹאֵי לוֹ, וּמִזֵּה נִמְשָׁךְ שְׂלֵא יִלְמַד בְּתוֹרָה כְּכֹל הַצֶּדֶק. וּמִפְּנֵי חֶסְרוֹן הַלְמוּד, כְּשִׁיבּוֹא אַחַר כֵּךְ לְלִמּוּד - תִּחְסַר לוֹ הַהֲבָנָה. וְהִנֵּה אֲלוּלֵי הִיתָה גּוֹמְרֵת רְעֵתוֹ בְּיָדָה, כְּכֹר הִיתָה רְבִיבָה, אִךְ עוֹד מִתְרַבֵּה וְהוֹלֵכֵת, כְּמֵה שְׂבָרְצוֹתוֹ עַל-כִּלְפֵינִים לִישׁב הַפְּרָשָׁה וְהַפְּרָק הוּא, הִנֵּה יִגְלֶה כֹה פְּנִים שְׂלֵא כְהֻלְכָה, וְיִשְׁחִית הָאֲמֵת וְיִהְפְּכֶהּ, וְיַעֲבֵר עַל הַתְּקִנּוֹת וְיַפְרִץ אֶת הַגְּדָרִים, וְסוּפוֹ כְּלִיָּה, כְּמִשְׁפֵּט כֹל פּוֹרֵץ גְּדָר. אָמַר שְׁלֹמֹה (מִשְׁלֵי כ"ד, ל"ב): "וְאַחֲזֶה אֲנֹכִי אִשִּׁית לִבִּי" - הַתְּבוֹנְנָתִי עַל הַדְּבָר הִנֵּה וְרֹאֵיתִי גְדֹל הַרַע שְׂבוּ, שְׁהוּא בְּאָרְס הַחֹלֶךְ וּמִתְפַּשֵּׁט מַעֲט־מַעֲט, וְאֵין פְּעֻלָּתוֹ נִבְרַת עַד הַמִּיתָה. וְזֶהוּ (שם): "מַעֲט שְׁנוֹת וְגו' וּבֹא מִתְהַלֵּךְ רִישׁוֹךְ וּמִחֶסְרִיד כְּאִישׁ כְּגו'".

וְהִנֵּה אֲנִחְנוּ רוֹאִים בְּעֵינֵינוּ כְּמֵה וְכְמֵה פְּעִמִים, שְׂבָכְרִי לְבוֹ שֶׁל הָאָדָם יוֹדֵעַ חוֹבָתוֹ, וְנִתְאַמַּת אֲצִלוֹ מִה שְׂרֵאֵי

Indolence prevents even one who knows his duty from doing what is right

duty and who already knows what is appropriate for the salvation of his soul and what his obligation is to his Creator, can nonetheless neglect his duty, though not because of a lack of awareness of his obligation or for any other reason. Rather, his lethargic indolence dominates him. And this is what it says [to him]: "I'll eat a bit" or "I'll sleep a bit" or "It's hard for me to get out of the house," "I took off my shirt, how can I put it back on?" "It's very hot outside," "It's very chilly," or "rainy," and all such other pretexts and excuses that the mouths of the indolent are filled with. But the outcome is the same; the Torah is neglected, the Divine service is idle, and man has abandoned his Creator. This is what Shlomo said in *Kohleles* 10:18: "Through indolence the ceiling will cave in, and through inferior handiwork the house will leak."

The indolent person relies on faulty logic to justify himself

However, if you question the indolent person, he will answer you with numerous quotations from the Sages and from Scripture, and with intellectual arguments, that permit him — in accordance with his faulty reasoning — to be lenient, and allow him the comfort of his indolence. Yet, he fails to see that these arguments and explanations are not derived through balanced reasoning. Rather, they originate from his indolence, whose domination over him, influences his mind and his intellect regarding them. This, in turn, prevents him from listening to the voice of the wise and to men of sound reasoning. This is what Shlomo cries out about (*Mishlei* 26:16): "The indolent person is wiser in his own eyes than the seven sages [who sit before the King]." His indolence doesn't even give him the opportunity to ponder the words of those who rebuke him. Rather, he considers them all to be misguided and foolish, he alone being wise.

Every leniency must be carefully examined

You should also know that there is a very important and tested rule that relates to abstinence [from evil] — every leniency needs to be examined. Although it may appear reasonable and sound, the chances are that the machinations of the evil inclina-

העצלות מונעת לפעול כראוי, אפילו את הידוע את ירכו ואת טובות

לו להצלת נפשו, ומה שחובה עליו מצד בוראו — ואף-על-פי כן ינחנה, לא מתקדוץ הכרת החובה הנהיא, ולא לשום טעם אחר, אלא מפני שכבודת העצלה מתגברת עליו, והדי הוא אומר: 'אכל קמעה, או אישן קמעה, או קשה עלי לצאת מביתי, פשטתי את כתנתי, איבכה אלפשוה, חמה עזה בעולם, הקרה רבה, או הגשמים, וכל שאר האמתלאות והתואנות אשר פי העצלים מלא מהם. ובין כך ובין כך — התורה מנחת, והעבודה מבטלת, והאדם עוזב את בוראו! הוא מה ששלמה אומר (קהלת, י, טז): "בעצלתים נסך המקרה, ובשפלות ידים ידלף הבית."

העצל סוקר על איות מטעות, פי עכלו מקעות

ואולם אם תשאול את פי העצל — יבוא לך במאמרם רבים ממאמרי החכמים, והמקראות מן הכתובים, והטענות מן השכל, אשר פלס יורו לו — לפי דעתו המושבשת — להקל עליו ולהפיוח במנוחת עצלתו. והוא איננו רואה, שאין הטענות ההם והטעמים ההם נולדים לו מפני שקול-דעתו, אלא מפיקר עצלתו הם נובעים, אשר בהיותה היא גוברת בו, משה דעתו ושכלו אל הטענות האלה, אשר לא ישמע לקול החכמים ואנשי הדעה הנכונה. הוא מה ששלמה צווח ואומר (משלי, כו, טז): "חכם עצל בעיניו משיבעה משיבי טעם." פי העצלה איננה מנחת לו שיהיה אפלו חש לדברי המוכיחים אותו, אלא יחשב הכל לתועים ושוטם — והוא לבדו חכם.

כל קולא צריכה דריקה

והנה תדע, כי זה כלל גדול מנפה במלאכת הפרדשות, שכל קלא צריכה בדיקה. כי אף-על-פי שיכולה להיות ישרה ונכונה, אמנם, קרב הדבר שתהיה מעצות היצר

tion are behind it. Therefore, one must subject it to many analyses and investigations. If it passes all these tests, then surely it is good.

In summation: A person needs great reinforcement to strengthen himself and persevere with alacrity in the fulfillment of the mitzvos. This will be accomplished when he throws off the lethargic indolence that restrains him.

Note also that the angels were extolled for this positive virtue, as it says about them (*Tehillim* 103:20): "...[those] courageous in strength who do His bidding, to obey the voice of His word," and it says (*Yechezkel* 1:14): "And the creatures [the angels] run back and forth like a streak of lightning." And although a person is just a person and not an angel, and he cannot attain [the level] of angelic valor, he should try his best to bring himself closer to the elevation of the angels. As David HaMelech, ever grateful for his portion, says (*Tehillim* 119:60): "I hastened and I did not delay to keep your mitzvos."

Summary

Alacrity is a virtue found among the angels. One must strive to be like them.

וּמְרֻמּוֹתָיו, עַל כֵּן צָרִיף לְבַדּוֹק אַחֲרֶיהָ בְּתַקְרִירוֹת וְדַרְשֵׁי שׁוֹת רַבּוֹת, וְאִם אַחַר כָּל אֵלֶּה תֵּצֵדֵק – וְדַאי שֶׁהִיא טוֹבָה.

כָּלֵלוּ שֶׁל דְּבַר: חִזּוֹק גָּדוֹל צָרִיף הָאָדָם לְהִתְחַזֵּק וּלְהִתְגַּבֵּר בְּקְרִיאוֹת לַעֲשׂוֹת הַמִּצְוֹת, בְּהִשְׁלִיכּוֹ מֵעַלְיוֹ כְּבִד הָעֲצֵלָה הַמַּעֲפֵכֶת עַל יָדוֹ.

וְתִרְאֵה שֶׁהַמַּלְאָכִים נִשְׁתַּבְּחוּ בַּמִּדָּה הַטּוֹבָה הַזֹּאת, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם (תְּהִלִּים ק"ג, כ'): "גִּבּוֹרֵי כַח עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשֹׂמַע בְּקוֹל דְּבָרוֹ". וְאוֹמֵר (יְחֶזְקֵאל א', י"ד): "וְהַתִּיּוֹת רָצוּא וְשׁוֹב כְּמִרְאֵה הַבְּזוּק". וְהִנֵּה הָאָדָם הוּא אָדָם וְלֹא מַלְאָךְ, עַל כֵּן אֵי אֶפְשָׁר לוֹ שִׁיגִיעַ לְגִבּוֹרָתוֹ שֶׁל הַמַּלְאָךְ. אֲדָף וְדַאי, שֶׁכָּל מִה שִׁיּוֹכֵל לְהִתְקַרֵּב כְּמִדְּוֹתָיו אֵלָיו, רָאוּי שִׁיתְקַרֵּב. וְדוּד הַמַּלְאָךְ הִיךְ מִשְׁבַּח עַל חֶלְקוֹ וְאוֹמֵר (תְּהִלִּים קי"ט, ס'): "חֲשֹׁתַי וְלֹא הִתְמַהְמַהְתִּי לְשֹׂמֵר מִצְוֹתֶיךָ".

הַקְּרִיאוֹת –
עֲלוֹת הַמַּלְאָכִים;
יְשׁוּ לְחִשְׁבוֹתָם
לְהִשְׁמֹת לֵבָם

Chapter 7 The Elements of Alacrity

Alacrity has two components: The first requires that one not delay the fulfillment of a mitzvah

Alacrity consists of two elements: one that relates to the period prior to the commencement of a deed, and the other that relates to the period that follows the commencement of a deed. The former means that prior to the commencement of a mitzvah a person must not delay [its performance]. Rather, when its time arrives, or when the opportunity [for its fulfillment] presents itself, or when it enters his mind, he must react speedily, without delay, to seize the mitzvah and to do it. He must not procrastinate at this time, for no danger is graver than this. Every new moment can bring with it some new hindrance to the fulfillment of the good deed.

Proofs from the words of the Sages: the coronation of Shlomo

Our Sages of blessed memory awakened us to this truth (*Berachot Rabbah* 76:2): In reference to Shlomo's coronation, David said to Benayahu (*Melachim I* 1:33): "And you should take him down to Gichon." And Benayahu responded (*ibid.* 1:36), "Amen. It should be with the Eternal's consent." They of blessed memory said, "Rabbi Pinchas [asked] in the name of Rabbi Chanah of Tzipori: [but] hasn't it already stated (*Divrei HaYamim I* 22:9), 'A son will be born to you [to David], he will be a man of peace [a reference to Shlomo]?' [We therefore deduce from here that Benayahu's response implies that] many impediments may [yet] arise between here and Gichon."

The Sages instructed us not to procrastinate doing a mitzvah

As a result [of their concern that a mitzvah might be delayed], the Sages of blessed memory forewarned us [in a *midrash*] (*Mechilta, Bo* 12:7): "You should

פָּרָק ז' בְּבִיאור הַלְקֵי הַזְרִיזוֹת

הַלְקֵן הַזְרִיזוֹת שְׁנֵי: אַחַד – קִדְּם הַתְחַלַּת הַמַּעֲשֶׂה, וְאַחַד – אַחֲרֵי כֵן. קִדְּם הַתְחַלַּת הַמַּעֲשֶׂה הוּא שְׁלֵא יִחְמִיץ הָאִדְּמָה אֶת הַמַּעֲוָה, אֲלֵא בְּהִגִּיעַ זְמַנָּהּ אוֹ בְּהִזְדַּמְנָה לְפָנָיו

אוֹ בְּעִלְוֹתָהּ בְּמִחְשַׁבְתּוֹ, יִמְדַּר יִחְיֶה זְמַן לִזְמַן שִׁתְּרַבָּה בְּיַעֲשֶׂהוּ לְאַחַז בְּהַ לְעֲשׂוֹת אוֹתָהּ, וְלֹא יֵימֵחַ זְמַן לִזְמַן שִׁתְּרַבָּה בְּיַעֲשֶׂהוּ, כִּי אִין סִפְנֵה פְּסַבְּנָתוֹ, אֲשֶׁר הִנֵּה כֹּל רָגַע שְׁמַתְחִיל, יוֹכֵל לְהַתְחִיל אִיזָה עֲבוּב לְמַעֲשֶׂה הַטּוֹב.

וְעַל אַמְתַּת זֶה הַדְּבָר הָעִירוּנוּ, זְכוּרִים לְכַרְכָּה נִפְרָשִׁית רַבֵּה עַי, בִּי, בְּעֵינֵי הַמַּלְכֵת שְׁלֵמָה, שְׁאָמַר דָּוִד לְבְנֵיהוּ (מְלָכִים א, א, לט): "וְהוֹדְרָתֶם אִתּוֹ אֶל גִּיחֹן," וְעַנָּה בְנֵיהוּ (שֵׁם לו): "אָמֵן, כִּן יֵאמַר ה' ו' אָמְרוּ ז' ל': "רַבִּי פִּינְחָס בְּשֵׁם רַבִּי חֲנָן דְּעִפּוֹרִי: וְהֵלֵא כְּכֹר נְאֻמָּר (דְּבָרֵי הַיָּמִים א, כב, ט): "הִנֵּה בֵן נוֹלָד לְךָ, הוּא יִהְיֶה אִישׁ מְנוּחָה? אֲלֵא הַרְבֵּה קְטָנוֹרִין יַעֲמִדוּ מִכָּאֵן וְעַד גִּיחֹן."

עַל-כֵּן הַזְרִיזוּ, זְכוּרִים לְכַרְכָּה (מְבַלְיָא בֵּא יב, ז):

– צוּי שְׁלֵא
לְחַמֵּץ הַמַּעֲוָה

אִיזָה מְדַבְרֵי-חַיִּי
– הַמַּלְכֵת שְׁלֵמָה

סִלְקוּ רֵאשׁוֹן:
אִי-דְּמָה
עֲשִׂיתִי-הַמַּעֲוָה

watch over the matzos' — Do not procrastinate when a mitzvah [a play on the word *matzos*] comes your way."

And they said (*Bava Kamma* 38b): "One should always deal promptly with matters pertaining to mitzvos, for in return for the one night in which the elder [daughter of Lot] was quicker than the younger, she preceded her into Israel [she was rewarded] by four generations of royalty." They also stated (*Pesachim* 4a): "Those with alacrity fulfill the mitzvos promptly." They further said (*Berachos* 6b): "One should always run to perform a mitzvah, even on Shabbos." And in the Midrash it says (*Vayikra Rabbah* 11:9): "'He will guide us *על-מה*' (*Tehillim* 48:15) — with alacrity, as befits young maidens — as it says (*Tehillim* 68:26): 'in the midst there are young maidens [עלמות] playing timbrels.'"

The merits of the daughters of Lot

The complete acquisition of this virtue is withheld until the future

The second component of alacrity: the speedy completion of the mitzvah

Proofs from the words of the Sages concerning the failure to complete a mitzvah

ואשמרתם את המצות' (שם) — מצוה הבאה לידי אלתחמיצנה".

ואמרו (בבא קמא ל"ח, ב): "לעולם יקדים אדם לדבר מצוה, שפשבר לילה אחד שהקדימה בכירה לצעירה — זכתה וקדמה ארבעה דורות ביישגאל לפלכות". ואמרו (פסחים ג, א): "זרזים מקדימים למצוות". וכן אמרו (בבכות ג, ב): "לעולם ירוץ אדם לדבר מצוה — ואפילו בשבת". ובמדרש אמרו (ויקרא רבה יא, ט): "הוא ינהגו על-מות' (תהלים מ"ח, ט) — בדידות, כאלו עלמות, כמא דאת אמר (תהלים ס"ח, כח): 'בתוך עלמות תופפות'".

— במות-לוט

כי הדידות היא מידת שלמות גדול, אשר טבעו של האדם מונעה ממנו עתה. ומי שמתגבר ותופש בה כל מה שיוכל, הנה לעתיד-לבוא יזכה לה באמת, אשר הבורא יתברך יתנה לו שכרו — חלף מה שהשתדל אחריה בזמן עבודתו.

מעלות ודידות, ואל שקרה

אך הדידות אחר התקלת הפעשה הוא, שפיון שאחו במצוה, ימדר להשלים אותה — ולא להקל מעליו, כמי שמתאווה להשליך מעליו משאו — אלא מיראתו פן לא יזכה לגמור אותה.

זלזל שני, למר שית-המצוה עד טעלמנה

ועל זה הרבו להזהיר, וברזם לברכה, ואמרו (פראשית רבה פ"א, א): "כל המתחיל במצוה ואינו גומר אותה, קובר אשתו ובניו".

ות מדברי-חז"ל: קשו על המנוע, מר את המצוה

ואמרו (שם): "אין המצוה נקראת אלא על שם גמרה". ואמר שלמה המלך, עליו השלום (משלי כב, כט): "זוית

מצוה — על שם גמרה

And they said (ibid.): "The mitzvah is ascribed only to the one who completes it." And Shlomo Ha-Melech, may peace be upon him, said (*Mishlei* 22:29):

A mitzvah is ascribed to the one who completes it

Shlomo's role in the building of the Beis HaMikdash and Moshe's role in building the Mishkan

The deeds of the righteous are always carried out speedily.

Examples: Avraham, Rivkah, and the wife of Manoach

"Have you seen a man who is quick in his work? He will [ultimately] stand before kings; he will not [have to] stand before those who are lowly."

And the Sages of blessed memory attributed to him [Shlomo HaMelech] this selfsame praise for his speedy work in building the Beis HaMikdash without indolence or delay. Through a homiletic interpretation (*Shir HaShirim Rabbah* 1:2) they also attributed it to Moshe, may peace be upon him, for his speedy work with regard to the Mishkan.

You will also find that all of the deeds of the righteous are always done speedily. Regarding Avraham, it states (*Bereishis* 18:6): "And Avraham hurried into the tent, to Sarah, and said [to her], 'Quickly...' and [he] gave [them] to the boy, [who] then hurried..." As for Rivkah, [it says] (*Bereishis* 24:20): "She quickly emptied her pitcher into the drinking trough."

Similarly, they stated in the Midrash (*Bemidbar Rabbah* 10:5): "The woman ran quickly and told her husband' (*Shoftim* 13:10) teaches that all the deeds of the righteous are done quickly." They do not allow time to slip away, neither regarding the commencement of a mitzvah nor its completion.

The person whose soul is aroused to the service of his Creator will surely not be lax in the performance of his mitzvos. Rather, his movement will be as rapid as fire for he will neither rest nor be silent until the matter is brought to completion.

If you probe further, [you will see] that just as alacrity is influenced by the arousal from within, this arousal itself is influenced by alacrity. For if one is enthusiastic in his performance of a mitzvah, he will find that when he quickens his external [physical] movement he will thereby cause his inner fervor to be aroused, and his yearning and desire will progressively intensify. However, if he reacts with lethargy when moving his limbs, the inner drive of his spirit will also wither and be extinguished. Experience will confirm this as true.

איש מהיר במלאכתו לפני מלכים יתעב, פל יתיצב לפני חשפים".

וחכמים, זכרונם לברכה (סנהדרין קד, ב) יחסו לו השבח הזה, על שמהר במלאכת בנין הבית ולא נתעצל בה לאחר אותה. וכן דרשוהו (שיר-השירים רבה א, ב) על משה, עליו השלום, על שמהר במלאכת המשכן.

וכן תמצא פל מעשיהם של צדיקים תמיד במהירות; אברהם פתח בו (בראשית, ודא ית, ט): "וימהר אברהם האלה אל שרה ויאמר מהרי" וגו' (שם ז): "וימהר אל הנער ומהרה". רבקה - (שם, ת"י, כז, ב): "ותמהר ותער פדה אל השקת".

וכן אמרו במדרש (במדבר רבה, י, ט): "ותמהר האשה ותקח ותגד לאישה" (שופטים יג, ט) - מלמד, שפול מעשיהם של צדיקים במהירות, אשר לא יתנו הפסק זמן לא אל התחלת המצוה ולא אל השלמתה.

ותראה, שהאדם אשר תלהט נפשו בעבודת בוראו, ודאי שלא יתעצל בעשיית מצוותיו, אלא תהיה תנועתו בתנועת האש המהירה, כי לא ינוח ולא ישקוט עד אם פלה הדבר להשלים.

ואמנם, התבונן עוד, שכמו שהדיניות הוא תולדת ההתלהבות הפנימי, כן מן הדיניות יולד ההתלהבות והינו, כי מי שפוגיש עצמו במעשה המצוה, כמו שהיוא ממהר תנועתו המיוצגת, כן הנה הוא אדם שתבער בו תנועתו הפנימית כמו כן והחשק והחפץ יתגבר בו וילך. אך אם יתנהג בכבודות בתנועת אכרי, גם תנועת רוחו תשקע ותכבה. וזה דבר שהנפיון יעידהו.

שלמה - בבבית
בית-המקדש,
משה -
מלאכת-המשכן

מהירות במעשי
יזום - אברהם
עם אורחיו,
לך עם אלעזר

אשת-רבקה -

יורה - תוצאות
התלהבות
פנימית

רוחי הדיניות
קט להתלהבות
פנימית

Ideally, alacrity should express the yearnings of the soul

You already know, however, that what is most desirable for the service of the Creator, may His Name be blessed, is the yearning of the heart and the pining of the soul. Perceiving this as his good portion, David HaMelech rejoices, declaring (*Tehillim* 42:2-3): "As a deer cries longingly for the brooks of water, my soul yearns for you, O Eternal. My soul thirsts for the Eternal, the living God. When will I [be judged worthy to] come and appear before the Eternal?" (*Ibid.* 84:3): "My soul longingly yearns for the courtyards of the Eternal." (*Ibid.* 63:2): "My soul thirsts for You, my flesh pines for You."

The way to arouse the inner yearnings is through one's actions

For the person in whom this desire is not sufficiently kindled, it is advisable that he actively arouse himself. This will lead to the result that the desire will become a part of his nature. For the external [physical] movement will stimulate the internal one, and this is clearly more in line with his capabilities than the [ability to influence the] internal [domain] directly. If he will utilize what is within his capacity, eventually he will also acquire what lies beyond his capacity, and he will discover inner joy, yearning, and desire, as a result of the deliberate intensity in his movement. As the prophet says (*Hoshea* 6:3): "And to know, we must pursue the knowledge of the Eternal," and it is written (*ibid.* 11:10): "They should follow the Eternal — like a roaring lion."

וְאִמְנָם בְּכַר יְדַעְתִּי, שֶׁהַפְרָצָה יוֹתֵר בַּעֲבוּרֵי הַבּוֹרָא, וְחִפְזָךְ שְׁמוֹ, הוּא חִפְץ הַלֵּב וְהַנְשׁוּקָת הַנְּשִׁמָּה. וְהוּא מֵה שְׂדוּד הַפֶּלֶךְ מוֹתֵהֶלֶל בְּחֻלְקוֹ הַטּוֹב וְאוֹמֵר (תְּהִלִּים מ"ב, ב'-ו'): "בְּאֵיל תַּעֲרַג עַל אֲפִיקוֹ מִיִּם כִּן נַפְשִׁי תַעֲרַג אֵלַיךְ אֱלֹהִים. צִמְאָה נַפְשִׁי לְאֱלֹהִים לֵאמֹר לֵאלֹהִים לֵאמֹר לֵאלֹהִים." (שם פ"ד, ו'): "נִכְסְפָה נִגְם פִּלְתָּה נַפְשִׁי לְחֻצְרוֹת ה'". (שם ס"ג, ב'): "צִמְאָה לְךָ נַפְשִׁי כְמוֹ לְךָ בְּשָׂרִי".

וְאוֹלָם הָאֵדָם אֲשֶׁר אֵין הַחֲמוּדָה הוֹאֵת לִדְבַת בּו כְּרֵאִי, עֲצֵה טוֹבָה הִיא לוֹ שִׂיזְדוּרָו בְּרֵצוֹנוֹ, כְּדֵי שִׂימְשֶׁךְ מוֹדָה שְׂתוּלָד בּוֹ הַחֲמוּדָה פִּטְבַע, כִּי הַתְנוּעָה הַחֲיוֹצוֹנָה מַעֲוֹרֶרֶת הַפְּנִימִית, וְכוּרְאֵי שִׂיזְהֵר מְסוּרָה בְּיָדוֹ הִיא הַחֲיוֹצוֹנָה מְהַפְּנִימִית. אֲדָף אִם יִשְׁתַּמְשֵׁךְ מִמֶּה שְׂבִינְדוֹ, יִקְנֶה גַם מֵה שְׂאִינוֹ בְּיָדוֹ בְּהַמְשֶׁךְ, כִּי חוֹלָד בּוֹ הַשְׂמֻחָה הַפְּנִימִית וְהַחֲפִץ וְהַחֲמוּדָה, מִכַּחַ מֵה שֶׁהוּא מוֹתֵהֵט בְּתוּנְעָתוֹ בְּרֵצוֹנוֹ. וְהוּא מֵה שֶׁהִיא הַנְּבִיא אוֹמֵר (דְּוִשַׁע ג', ו'): "וְנִדְעָה נִרְדְּפָה לְדַעַת אֵת ה'", וְכַתוּב (שֵׁם י"א, ו'): "אֲחֻרֵי ה' יִלְכּוּ כַּאֲרִיהַ יִשְׂאֲגוּ".

העצה לעורר את תקופת-הלב - ירויות חיצונית

היריות היציבה
לובנת מתקופת-הלב
והיר-יוד על תקופת
לבו לה